

Arrest

nr. 323 700 van 20 maart 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger voor haar minderjarige kind
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger voor haar minderjarige kind X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 december 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 mei 2024 wordt voor het minderjarig kind S.J.-L. I. M.P. van Nederlandse nationaliteit een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend, en dit in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 11 december 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 07.05.2024 werd ingediend voor: Naam : S., J.-L. I. M. P. (...), Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: (...)2023, Geboorteplaats: Paramaribo, Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx, verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Voor de minderjarige betrokkene werd op 07.05.2024 een aanvraag van verklaring van inschrijving ingediend als houder van toereikende bestaansmiddelen (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Als staving voor de aanvraag werden een aantal documenten voorgelegd : een uitzendovereenkomst van Glowjobs (= Job Expert NV), één loonstrook van Actief interim, loonstroken van Glowjobs van de moeder (S. R. A. (...)) en een verklaring van Lidmaatschap bij Solidaris op naam van de moeder.

Als houder van toereikende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een geldige ziekteverzekering, aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en met het aantal personen ten laste). Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die zij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kunnen we afleiden dat het kind beroep doet op de bestaansmiddelen van de moeder. Als bewijs hiervoor worden een uitzendovereenkomst van Glowjobs en loonstroken van Actief interim en Glowjobs voorgelegd. Hieruit kan afgeleid worden dat de moeder een economische activiteit in loondienst uitoefent in België. Of liever uitoefende aangezien er uit verder onderzoek (zie gegevens in het dossier) kon worden vastgesteld dat de tewerkstelling van mevr. S. (...) op 11.11.2024 werd beëindigd. Verder kan nergens uit het dossier blijken dat mevr. S. (...) kan beschikken over een alternatieve bron van inkomsten (bv een werkloosheidsuitkering of andere...). De aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen hebben betrekking op achterhaalde tewerkstelling en in uitbreiding hiervan, inkomsten. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Op basis van de elementen en vaststellingen in het dossier moet besloten worden dat er niet werd aangetoond dat er heden bestaansmiddelen voorhanden zijn die voldoen aan de voorwaarden van het tweede lid van het hogervermelde wetsartikel. Het feit dat mevr. S. (...) zou kunnen beschikken over een alternatieve bron van bestaansmiddelen en hieruit voldoende en regelmatige inkomsten zou genieten, doet geen afbreuk aan de hogervernoemde vaststellingen op basis van het aangeleverde bewijs.

Wat de verklaring van lidmaatschap bij Solidaris op naam van S. R. A. (...) betreft, hieruit kan niet afgeleid worden dat het kind heden kan beschikken over een verzekering die alle medische kosten dekt voor lang verblijf. Er kan niet uit opgemaakt worden dat het kind, in eigen hoofde of als persoon ten laste, is aangesloten. Het voorleggen van een geldige ziekteverzekering die de medische kosten voor lang verblijf in België dekt is een vereiste om het verblijfsrecht te kunnen bekomen in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen. Zelfs indien het kind daadwerkelijk is aangesloten bij Solidaris, kan er bij gebrek aan bewijs geen rekening mee gehouden worden voor de beoordeling van de aanvraag.

De ouder of wettelijk vertegenwoordiger van het minderjarige kind beschikt immers, tijdens de lopende procedure, over de mogelijkheid om aanvullende of relevante bewijzen aan te leveren, zonder dat dit expliciet eerst door onze dienst of het gemeentebestuur gevraagd dient te worden.

We kunnen aan de hand van de voorlegde bewijsstukken niet zomaar, zonder meer, aannemen dat er bewezen is dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Er wordt niet aangetoond dat het minderjarige kind voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40 §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50 §2, 4° van het KB van 08.10.1981, waardoor een verblijfsrecht als houder van toereikende bestaansmiddelen aan de minderjarige betrokkene niet kan worden toegestaan.

Anderzijds, wordt in artikel 42 §1, alinea 1 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden die zich in de voorwaarden bevinden. Deze termijn kan echter geen toepassing vinden indien de betrokkene niet aan noodzakelijke voorwaarden voldoet, in het kader van de ingediende aanvraag.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

1.3. Op 7 mei 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf als familielid van een Unieburger in, meer bepaald in functie van voornoemd minderjarig Nederlands kind.

1.4. Op 11 december 2024 wordt het verblijf geweigerd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*"BETREFT: S.,R.A. (...)
geboren op (...) 1985 te Paramaribo
nationaliteit: Suriname
adres: (...)*

Geachte,

Uit onze informatie blijkt dat betrokkene een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie deed op 07.05.2024 als moeder van S. J.-L. I.M.P. (...), Nederlandse nationaliteit.

De betrokkene kan geen beroep doen op het toepassingsgebied van het voornoemde artikel 40bis en kan ook geen recht afleiden uit een verblijfsrecht van een burger van de Unie, aangezien de burger van de Unie die zij wil vervoegen zelf niet in België mag verblijven. Op 11.12.2024 werd een definitieve beslissing tot weigering van diens aanvraag tot inschrijving overeenkomstig artikel 40 van de voornoemde wet genomen.

Er zal geen verder gevolg gegeven worden aan deze aanvraag.

Betrokkene dient geschrapt te worden uit het RR wegens verlies van het recht op verblijf.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Enig middel: schending van artikelen 40 en 42, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van artikelen 51, §2, eerste lid en 52, §4, tweede lid van het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel, schending aan van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU)

i.

- Artikel 42, §1, eerste lid Vreemdelingenwet:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijn."

Artikel 51, §2, eerste lid van het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 bepaalt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, §2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een document dat zijn inschrijving aantoont opgesteld overeenkomstig het model van bijlage 8 af."

Artikel 52, §4, tweede lid van het Koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 8 oktober 1981 bepaalt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af."

-Eerste verzoekster deed een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie in functie van tweede verzoekster overeenkomstig artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet.

Tweede verzoekster deed een aanvraag van verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Beide aanvragen werden ingediend op 7 mei 2024.

Pas op 11 december 2024 werden de beslissingen ten aanzien van verzoeksters genomen. Nochtans diende verwerende partij in beide dossiers een beslissing te nemen binnen de termijn van zes maanden na het opstarten van de aanvraag op 7 mei 2024, meer bepaald ten laatste op 7 november 2024.

Verzoekster heeft haar werk verloren door het falen van de verwerende partij. De bestreden beslissingen werden tot tweemaal toe verlengd. De werkgever van de tweede verzoekster heeft daarom haar contract opgezegd.

De toepasselijke bepalingen, hierboven geciteerd, zowel de betrokken bepalingen in het KB als deze in de Vreemdelingenwet, spreken over een termijn van zes maanden.

De bestreden beslissingen zijn met andere woorden laattijdig genomen en dienen louter om deze redenen reeds te worden vernietigd.

ii.

Artikel 7, §1, b) van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

"1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

(b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt".

Artikel 8, §4 van de Burgerschapsrichtlijn bepaalt:

"De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert."

Artikel 20 van het VWEU bepaalt:

"2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;"

In de tweede bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

"Aan de hand van de voorgelegde documenten kunnen we afleiden dat het kind beroep doet op de bestaansmiddelen van de moeder. Als bewijs hiervoor worden een uitzendovereenkomst van Glowjobs en loonstroken van Actief interim en Glowjobs voorgelegd. Hieruit kan afgeleid worden dat de moeder een economische activiteit in loondienst uitoefent in België. Of liever uitoefende aangezien er uit verder onderzoek (zie gegevens in het dossier) kon worden vastgesteld dat de tewerkstelling van mevrouw Sc. (...) op 11 november 2024 werd beëindigd."

Eerste verzoekster heeft, zoals in de bestreden beslissing vermeld, gewerkt. Het gezin is niet/nooit ten laste gevallen van de Belgische sociale zekerheid. Verzoeksters zijn steeds in staat gebleken om in hun eigen bestaansmiddelen te voorzien. Dient tevens te worden opgemerkt dat het verlies van werk het gevolg is van het falen van de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster zou snel terug werk vinden zodra zij in het bezit is van verblijfsdocumenten.

Met de tewerkstelling voorafgaand aan het ontslag - waaruit blijkt dat er een duidelijke wil is tot werken en waaruit blijkt dat effectief een inkomen werd verkregen - werd kennelijk geen rekening gehouden door de verwerende partij. De resultaten van het verder onderzoek dienen nochtans in zijn totaliteit te worden beoordeeld door de verwerende partij, wat niet is gebeurd.

De eerste bestreden beslissing heeft als gevolg dat, door de weigering van het duurzaam verblijfsrecht voor de tweede verzoekster, de eerste verzoekster genoodzaakt zal worden België en de Europese Unie te verlaten. Hierdoor wordt het effectieve genot ontzegd van de belangrijkste aan de status van de EU-burger ontleende rechten.

Er wordt geen toetsing uitgevoerd ten aanzien van artikel 20 VWEU.

De bestreden beslissingen schenden derhalve artikel 20 VWEU, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

Tot slot merkt verzoekster op dat, indien zou worden vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, de verwerende partij op grond van de eigen behoeften van de vreemdeling en zijn familieleden moet nagaan welke bestaansmiddelen er nodig zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid, zoals voorzien in artikel 42 Vreemdelingenwet.

Deze behoefteanalyse werd niet uitgevoerd in de bestreden beslissing, waardoor deze bepaling werd geschonden.

iii.

De eerste bestreden beslissing stelt tenslotte het volgende:

"Wat de verklaring van lidmaatschap bij Solidaris op naam van S. R. A. (...) betreft, hieruit kan niet afgeleid worden dat het kind heden kan beschikken over een verzekering die alle medische kosten dekt voor lang verblijf. Er kan niet uit opgemaakt worden dat het kind, in eigen hoofde of als persoon te lasten, is aangesloten..."

Verzoekster kan niet akkoord gaan met de beslissing.

De verwerende partij is bij het nemen van de bestreden beslissing niet zorgvuldig te werk gegaan en heeft geen rekening gehouden met de documenten die werden voorgelegd ter ondersteuning van de aanvraag.

Immers heeft verzoekster op 5 augustus 2024 een e-mail verstuurd naar de gemeente met als bijlage een document van Solidaris waaruit duidelijk blijkt dat de dochter van verzoekster ingeschreven is bij het ziekenfonds vanaf 7 mei 2024 als persoon ten laste van haar moeder.

Er blijkt evenwel niet dat het document in de beoordeling van de weigeringsgrond werd betrokken. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met de overgemaakte documenten.

Omdat geen rekening werd gehouden met alle elementen die pertinent zijn voor de beoordeling van deze aanvraag, is de beslissing onvoldoende gemotiveerd.

De motivering is dan ook niet draagkrachtig en dus niet afdoende. De eerste bestreden beslissing schijnt de motiveringsverplichting."

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeven op grond waarvan deze genomen is. *In casu* is hieraan voldaan. Zo verwijst de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk naar artikel 40, § 4, van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de moeder van S.J.-L.I.M.P. instaat voor de bestaansmiddelen, dat evenwel blijkt dat de bestaansmiddelen betrekking hebben op achterhaalde tewerkstelling en dus ook de inkomsten achterhaald zijn. De verwerende partij stelt hierbij tevens vast dat er geen bewijzen worden voorgelegd van eventuele andere inkomsten zodat niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet en het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet kan worden toegestaan.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte en in feite. Zo wordt verwezen naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat verzoekende partij geen recht op verblijf kan afleiden uit een verblijfsrecht van een Unieburger die zij wil vervoegen omdat deze Unieburger zelf niet in België mag verblijven. De verwerende partij wijst er daarbij op dat op 11 december 2024 een beslissing tot weigering van de aanvraag tot inschrijving genomen werd ten aanzien van de Unieburger.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.3. De verzoekende partij voert in wezen aan dat de opgegeven motieven aangaande de ontoereikende bestaansmiddelen niet deugdelijk zijn. Deze kritiek betreft niet de formele motiveringsplicht, maar wel de materiële motiveringsplicht als algemeen beslissing van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat

vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. In eerste instantie wijst de verzoekende partij erop dat op de aanvragen pas na zes maanden beslist werd en de bestreden beslissingen dus laatijdig werden genomen.

2.5. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een document dat zijn inschrijving aantoont opgesteld overeenkomstig het model van bijlage 8 af.

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Artikel 52, §4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit luidt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Het staat *in casu* vast dat de bestreden weigeringsbeslissingen niet werden genomen binnen een termijn van zes maanden na de indiening van de aanvragen.

De Raad merkt evenwel op dat in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zelf niet is vastgelegd dat de overschrijding van de erin vermelde termijn van zes maanden aanleiding dient te geven tot de verplichte toekenning van enige verblijfstitel aan een vreemdeling. Een recht op verblijf kan bovendien slechts worden erkend indien effectief werd vastgesteld dat het bestaat, *quod non in casu* (zie bespreking *infra*). Het standpunt van de verzoekende partij waar zij ervan lijkt uit te gaan dat de overschrijding van de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn aanleiding dient te geven tot de erkenning van een recht op verblijf vindt geen steun in de bewoordingen van dit wetsartikel en is ook niet in overeenstemming te brengen met de andere wetsbepalingen waaruit blijkt dat een recht op verblijf maar kan worden erkend indien werd vastgesteld dat aan de hiertoe gestelde voorwaarden is voldaan en er geen beletselen zijn om dit verblijfsrecht te erkennen. Tot een schending van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan derhalve evenmin worden besloten. In voornoemde artikelen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is wel bepaald dat indien de verwerende partij geen enkele beslissing heeft genomen binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn de aanvraag moet worden beschouwd als ingewilligd. In de Vreemdelingenwet kan evenwel niet worden gelezen dat de wetgever de Koning uitdrukkelijk heeft gemachtigd om regels te voorzien die inhouden dat in bepaalde gevallen een recht op verblijf kan worden erkend indien niet aan de voorwaarden hiertoe is voldaan of indien er hiertoe beletselen bestaan. In een koninklijk besluit kan dan ook niet worden bepaald dat een recht op verblijf, na het verstrijken van een termijn, steeds automatisch dient te worden erkend terwijl de wetgever heeft vastgelegd dat dit recht slechts

kan worden erkend indien aan strikte voorwaarden is voldaan en indien er geen wettelijke beletselen inzake de erkenning van enig verblijfsrecht zijn. Ook uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 op dit punt geen rechtsgrond vindt in artikel 42 van de Vreemdelingenwet. (RvS 15 december 2022, nr. 255.275; RvS 9 maart 2023, nr. 15.275 (c); RvS 2 juni 2023, nr. 15.416 (c); RvS 26 oktober 2023, nr. 257.760; RvS 11 september 2023 nr. 257.271). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 51, §2 van het voornoemd koninklijk besluit.

Aangezien artikel 159 van de Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen, houden de voorgaande vaststellingen in dat de Raad geen toepassing kan maken van voornoemde artikelen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Een reglementaire bepaling waarvan de onwettigheid wordt vastgesteld moet door de Raad immers buiten toepassing worden gelaten (RvS 20 december 2017, nr. 240.240).

Verzoekende partij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar voornoemde artikelen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ter staving van haar standpunt dat een recht op verblijf diende te worden erkend omdat niet binnen een termijn van zes maanden een beslissing werd genomen in antwoord op de verblijfsaanvragen.

De Raad wijst verder ook op het arrest van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 in de zaak C-246/17, *Diallo t/Belgische Staat* waarin het Hof stelde dat nationale regelingen geen afbreuk mogen doen aan de nuttige werking van het Unierecht (punt 46) en dat de declaratoire aard van verblijfskaarten niet meer doen dan een reeds bestaand recht bevestigen (punt 49). Volgens het Hof verzet richtlijn 2004/38 zich tegen een regeling waarin het uitblijven van een beslissing binnen de zes maanden na de aanvraag gelijkgesteld wordt met een goedkeuringsbesluit (punt 51). Het Hof oordeelt dat dergelijke regeling haaks staat op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.

Wegens de voorrang van het Unierecht (HvJ 15 juni 1964, nr. 6/64, *Costa/E.N.E.L.*) dient de nationale bepaling buiten toepassing te worden gelaten in zoverre het de verplichting inhoudt over te gaan tot de afgifte van een verklaring van inschrijving of een verblijfskaart omdat de beslissingstermijn niet geëerbiedigd werd ondanks het feit dat de burger niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en in navolging daarvan zijn familielid evenmin een verblijfsrecht kan doen gelden.

2.6. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(..)

§ 4.

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

(..)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(..)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Om een verblijfsrecht te genieten overeenkomstig artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, dient de burger van de Unie aldus aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Voor de minderjarige betrokkene werd op 07.05.2024 een aanvraag van verklaring van inschrijving ingediend als houder van toereikende bestaansmiddelen (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Als staving voor de aanvraag werden een aantal documenten voorgelegd : een uitzendovereenkomst van Glowjobs (= Job Expert NV), één loonstrook van Actief interim, loonstroken van Glowjobs van de moeder (S. R. A. (..)) en een verklaring van Lidmaatschap bij Solidaris op naam van de moeder.

Als houder van toereikende bestaansmiddelen moet betrokkene, naast het voorleggen van een geldige ziekteverzekering, aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art.40, §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten (en met het aantal personen ten laste). Zowel de middelen waarover de EU-burger zelf beschikt als de bestaansmiddelen die zij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden. Aan de hand van de voorgelegde documenten kunnen we afleiden dat het kind beroep doet op de bestaansmiddelen van de moeder. Als bewijs hiervoor worden een uitzendovereenkomst van Glowjobs en loonstroken van Actief interim en Glowjobs voorgelegd. Hieruit kan afgeleid worden dat de moeder een economische activiteit in loondienst uitoefent in België. Of liever uitoefende aangezien er uit verder onderzoek (zie gegevens in het dossier) kon worden vastgesteld dat de tewerkstelling van mevr. S. (...) op 11.11.2024 werd beëindigd. Verder kan nergens uit het dossier blijken dat mevr. S. (...) kan beschikken over een alternatieve bron van inkomsten (bv een werkloosheidsuitkering of andere...). De aangeleverde bewijzen van bestaansmiddelen hebben betrekking op achterhaalde tewerkstelling en in uitbreiding hiervan, inkomsten. Ongeacht de persoonlijke uitgaven, is het bedrag van het leefloon onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, rekening houdend met de gezinslast, het strikte minimum. Op basis van de elementen en vaststellingen in het dossier moet besloten worden dat er niet werd aangetoond dat er heden bestaansmiddelen voorhanden zijn die voldoen aan de voorwaarden van het tweede lid van het hogervermelde wetsartikel. Het feit dat mevr. S. (...) zou kunnen beschikken over een alternatieve bron van bestaansmiddelen en hieruit voldoende en regelmatige inkomsten zou genieten, doet geen afbreuk aan de hogervernoemde vaststellingen op basis van het aangeleverde bewijs.”

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing niet meer werkte en dat dus de bestaansmiddelen die zij haalde uit die tewerkstelling achterhaald zijn. Haar betoog dat het verlies van haar tewerkstelling te wijten is aan het zagezegde talmen van de verwerende partij om een beslissing te nemen over haar aanvraag doet aan voorgaande geen afbreuk. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij tijdens de behandeling van de aanvraag conform artikel 16 van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden in bezit is van een attest van immatriculatie hetgeen haar toelaat te werken en derhalve niet kan blijken dat de behandelingsduur van de aanvraag invloed heeft op haar tewerkstellingsmogelijkheden bij dezelfde of een andere werkgever, temeer verzoekende partij trouwens ook tijdens de behandeling van onderhavig beroep toegelaten is te werken conform artikel 19 van voormeld koninklijk besluit zodat zij bezwaarlijk kan stellen dat de behandeling van de aanvraag of zelfs de beslissing dienaangaande haar tewerkstelling fnuikt, wijst de Raad erop dat er slechts sprake is van een onherroepelijk vastgesteld recht indien de overheid heeft vastgesteld dat de wettelijke voorwaarden zijn vervuld en zij aldus het verblijfsrecht heeft erkend. De erkenning van het recht op verblijf vereist niet enkel dat de aanvrager erover beschikt wanneer hij er aanspraak op kan maken, maar ook op het ogenblik dat de overheid een beslissing neemt over zijn aanvraag, zoals te dezen het voldoen aan de voorwaarde van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen (cf. RvS 30 maart 2018, nr. 241.179). Uit het gegeven dat verzoekende partij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing geen actuele bestaansmiddelen aantoonde kan redelijkerwijze worden afgeleid dat haar dochter geen recht op verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen heeft (cf. RvS 6 november 2019, nr. 245.995 en RvS 28 maart 2022, nr. 253.373). Dat verzoekende partij met haar tewerkstelling in het verleden een wil tot werken heeft aangetoond en dat zij snel terug werk zou vinden zodra zij in bezit is van verblijfsdocumenten, doet geen afbreuk aan voorgaande.

2.7. Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 42 van de Vreemdelingenwet en meent dat de verwerende partij een behoefteanalyse had moeten doorvoeren, wijst de Raad erop dat artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit voormelde bepaling blijkt dat een behoefteanalyse wordt voorzien wanneer aan de voorwaarde van het “toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan”. In casu echter dient vastgesteld te worden dat in de eerste bestreden

beslissing wordt geoordeeld dat de Unieburger niet afdoende heeft aangetoond over bestaansmiddelen te beschikken om te voldoen aan de voorwaarde van artikel 40, §4, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling wordt niet opgenomen in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zodat de verzoekende partij niet dienstig naar deze bepaling kan verwijzen en er zich niet dienstig kan op beroepen alsook niet dienstig kan voorhouden dat de verwerende partij gehouden was tot een nazicht overeenkomstig voormelde bepaling, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. Dit alles nog daargelaten de vaststelling dat, voor zover artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet toch betrekking zou hebben op artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet, *in casu* niet gesteld werd dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, maar wel dat er geen bestaansmiddelen zijn aangetoond. Derhalve kan verzoekende partij zich hoe dan ook niet beroepen op artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet nu, gelet op het ontbreken van enig bewijs van bestaansmiddelen op het moment van de bestreden beslissing niet beoordeeld dient te worden welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Indien geen inkomsten worden voorgelegd dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

2.8. Waar verzoekende partij tenslotte betoogt dat door het treffen van de tweede bestreden beslissing haar dochter die Unieburger is haar recht van vrij verkeer niet kan uitoefenen, wijst de Raad er vooreerst op dat het gegeven dat de referentiepersoon (dit is de minderjarige die de Nederlandse nationaliteit heeft) geen verblijfsrecht heeft in België en dat zij haar recht op vrij verkeer in België niet kan uitoefenen, niet het gevolg is van de tweede bestreden beslissing waarbij het verblijfsrecht aan haar moeder wordt geweigerd, maar wel van de eerste bestreden beslissing waarbij wordt vastgesteld dat er geen bestaansmiddelen voorliggen die toelaten dat de referentiepersoon in België het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan genieten.

In casu heeft de verwerende partij reeds voorafgaand aan de tweede bestreden beslissing, met name op 11 december 2024, geoordeeld dat de Unieburger niet aan de voorwaarden voldoet zoals opgenomen in artikel 40 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn). Uit de bespreking *supra* blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de eerste bestreden beslissing steunt op een onaanvaardbare motivering of een onzorgvuldige feitenvinding. Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat het vrij verkeer van de Unieburger onderhevig is aan het vervullen van voorwaarden neergelegd in verordeningen en richtlijnen, zoals *in casu* de richtlijn 2004/38/EG.

Er blijkt ook niet dat afwijzing van de verblijfsaanvragen niet in lijn zou liggen met het Unierecht en de ter zake relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. In de zaak *Zhu en Chen* (HvJ EG 19 oktober 2004, zaak C-200/02, *Kunquian Catherine Zhu en Man Lavette Chen/Secretary of State for the Home Department*) komt mevrouw Chen in 2000 het Verenigd Koninkrijk binnen. Later reist ze door naar Belfast, Noord-Ierland, waar ze bevalt van Catherine. Ingevolge de Irish Nationality and Citizenship Act 1956 verkrijgt Catherine de Ierse nationaliteit. Moeder en kind reizen terug naar Wales en verblijven daar. Een aanvraag voor een vergunning voor langdurig verblijf in het Verenigd Koninkrijk wordt afgewezen. Het Hof van Justitie overweegt dat, omdat Catherine onderdaan is van een lidstaat en burger is van de Unie, zij zich rechtstreeks op het verblijfsrecht van artikel 18 EG (het latere artikel 21 van het VWEU) *juncto* richtlijn 90/364/EG kan beroepen. In richtlijn 90/364/EG is bepaald dat het verblijfsrecht afhankelijk kan worden gemaakt van de eis dat de persoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat een ziektekostenverzekering is afgesloten. Catherine is voldoende verzekerd en via haar moeder heeft zij toereikende bestaansmiddelen. Het Hof bepaalt dat richtlijn 90/364 (die in wezen identiek is aan artikel 7, lid 1, sub b van richtlijn 2004/38) geen eisen stelt ten aanzien van de herkomst van de middelen. Catherine hoeft daarom niet zelfstandig over de bestaansmiddelen te beschikken. Vervolgens overweegt het Hof dat ook de ouder die daadwerkelijk de zorg draagt voor het kind een verblijfsrecht aan het Gemeenschapsrecht kan ontfangen. Zou dit anders zijn, dan zou het verblijfsrecht van Catherine ieder nuttig effect worden ontnomen. De basisoverwegingen in dit arrest zijn:

“45 Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie mutatis mutandis met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R, reeds aangehaald, punten 71-75).

46 Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze

zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

47 Derhalve moet aan de verwijzende rechterlijke instantie worden geantwoord dat artikel 18 EG en richtlijn 90/364, in omstandigheden als die in het hoofdgeding, de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een lidstaat, die is gedekt door een passende ziektekostenverzekering en ten laste komt van een ouder, die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht verlenen om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht, met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.” (eigen onderlijning).

De vaststelling dat er geen actuele bestaansmiddelen op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing werden aangetoond, volstaat dan ook in het licht van de hoger besproken rechtspraak van het Hof van Justitie om de verblijfsaanvraag van het minderjarig Nederlands kind te weigeren en gelet op deze weigering, ook het verblijfsrecht aan verzoekende partij als familielid te weigeren. Het betoog van de verzoekende partij ontwikkelt in het verzoekschrift kan niet anderszins doen besluiten.

2.9. Waar verzoekende partij tenslotte nog kritiek uit op de motivering in de eerste bestreden beslissing inzake de ziektekostenverzekering, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing naast dit motief een ander, evenzeer determinerend motief bevat, met name de vaststelling dat geen bestaansmiddelen zijn aangetoond om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten. Zoals blijkt uit de bespreking *supra* heeft verzoekende partij aan dit motief geen afbreuk weten doen. Dit motief is afdoende om de eerste bestreden beslissing te schragen. Haar kritiek aangaande de ziektekostenverzekering is aldus gericht tegen een overvloedige motivering waarbij dient opgemerkt dat de eventuele gegrondheid van deze kritiek bijgevolg niet kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.10. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend vijftientig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER